چیکدا منظر

تجمل کلیم

کتابیں پڑھئے. الحمد PDF لائبریری ›

Private group · 171K members

Manage

Invite

الحمد لائبریری

فیس بک گروپ۔ کتابیں پڑھیے

سید حسین احسن

چیکدا منظر

تجمل کلیم

دھوئیاں پے جو ڈب گیا اے
پانی رنگ ای چب گیا اے

ابا نہیوں اٹھیا بے بے
ایتھوں اٹھ کے رب گیا اے

بھکھا ننگا بندہ سی پر
کھپھن پا کے پھب گیا اے

دل تے لان دی غلطی کیتی
دکھ تے مینوں چب گیا اے

اندر کوئی ہور سی مریا
پتر مینوں دب گیا اے

یار دے گل ہار پا کے ویکھیا
دشمنی وچ پیار پا کے ویکھیا

فیر تے پیراں دی گل ای ہور سی
میں جدوں کجھ بھار پا کے ویکھیا

تند جنی راند تانی بن گئی
وچ جدوں سردار پا کے ویکھیا

رڑھ گئی سوہنی وچاری جیس نے
پانیاں تے گھار پا کے ویکھیا

جو کہانی مر گئی سی جی پئی
وچ جدوں کردار پا کے ویکھیا

ساری گل اے سمجھن دی
اپنی اکو جد اے جی

اک نوں دو تاں منیا اے
میم دے اتے شد اے جی

موت کلیما کاہدی اے
پچھوں وجی سد اے جی

غور کرو تے حد اے جی
رکھ آدم دا قد اے جی

سانوں لوڑ سوئی دی اے
آری قینچی رد اے جی

دھوکھے کھا کھا رجی جاناں
منزل ولے بھجی جاناں

ماں بولی نوں غزلاں دے کے
سر بولی دا کجی جاناں

خورے چوکھا چر نہ کڈھاں
تیتھوں ٹٹی بھجی جاناں

وسن والی گل ای کوئی نئیں
واہوا چر توں گجی جاناں

اوہ تے کدرے پیر جماوے
جندے دل میں تجھی جاناں

گل سن ملا توں ای ایں
سوہنا کلا توں ای ایں

دنیا ایڈی کھچری نئیں
عشقا جھلا توں ای ایں

سجن باہر ہزاراں نیں
اندر کلا توں ای ایں

جندی خاطر بنھیا سی
خیری سلا توں ای ایں

سجن ویری ہو گئے نیں
ہن تے اللہ توں ای ایں

اکھ دا ویہڑا سنجا کر کے
ملی بیٹھائے گٹھ دوری دی

عاشق ویکھ کے مر جاندا اے
حالاں سدھ نہ پٹھ دوری دی

ایہدے چالے ویکھ کے رسیں
صورت توں نہ رٹھ دوری دی

رل مل کے اک مٹھ دوری دی
نینہہ رکھدے نیں اٹھ دوری دی

تیر تے سارے سہہ جانے سی
جے نہ لاندا پٹھ دوری دی

قید چنگی تے خیر نئیں ہندی
اوہدی زلفاں دا جال بسم اللہ

سوہنا ہر رنگ وچ ای سوہنا اے
سوٹ پاوے جے لال بسم اللہ

بلھے شاہ دی کلیم سنت اے
آ جا پا ئیے دھمال بسم اللہ

سوچ سجرا خیال بسم اللہ
اٹھ قلم تے سنبھال بسم اللہ

اوہنوں آؤندے نوں ویکھی جانا واں
پڑھ ریہاں نال نال بسم اللہ

یار دے گل ہار پا کے ویکھیا
دشمنی وچ پیار پا کے ویکھیا

فیر تے پیراں دی گل ای ہور سی
میں جدوں کجھ بھار پا کے ویکھیا

جو کہانی مر گئی سی جی پئی
وچ جدوں کردار پا کے ویکھیا

رڑھ گئی سوہنی وچاری جیس نے
پانیاں تے گھار پا کے ویکھیا

تند جنی راند تانی بن گئی
وچ جدوں سردار پا کے ویکھیا

یا تے پاگل ہو کے ہسائیے
یا فر بندہ رو کے ہسائیے

کہندے کہن تے واء دا بلا
پھل نوں سول چبھو کے ہسائیے

جہندے لئی میں ہاسا بنیاں
میتھوں مکھ لکو کے ہسائیے

پتھر مار کے رویا ہونائیں
یا فر بوہا ڈھو کے ہسائیے

کنج کلیما سجن آ کھاں
ہور کسے دا ہو کے ہسائیے

موڑاں والی کیہ دساں
جسراں توں ایں انجے راہ

اک تے عشقا کھاہدا توں
رہندا کھا گئے سنجے راہ

راہ پر کم اچرج نہ کر
جسراں راہندے انجے راہ

لبھدا پھرناں کھنجے راہ
سنجی اکھ تے سنجے راہ

اسماناں تک راہواں نیں
کلے نہیوں بھنجے راہ

تنگی وچ تے میں نئیں بھا جی
میرے وچ اے تنگی رہندی

مل جاندی تے چنگا رہندا
قسمے اوہ وی چنگی رہندی

یار کلیما کول تے ہندی
بھاویں سنگی سنگی رہندی

اکھ جے اٹھنوں سنگی رہندی
رب دی قسمے چنگی رہندی

اک پتر ای دے دیندوں تے
میری کنڈ نہ ننگی رہندی

میں جے دھی دا پیو نہ ہندا
جان نہ سولی ٹنگی رہندی

پیڑ وفا اے صدقے جاواں
نہ وی ٹکرے سکھ نئیں مردی

پتر لئی سو منجا ملیا
ویکھ لووے جے مکھ نئیں مردی

چھاں دی گل پئے کردے او نا
رہن سلامت رکھ نئیں مردی

جمدی رہیگی رکھ نئیں مردی
دھرتی ماں دی ککھ نئیں مردی

بندہ، بندے مار لووے گا
بس ببندے توں بھکھ نئیں مردی

وقت دے شیشے نے کندھا روپ تکیا اے سدا
میں زرا مڑیا تے میری گل پرانی ہو گئی

میں جدوں چپاں نوں اپنی گل سناون بہہ گیا
مینوں کملا جان کے دنیا سیانی ہو گئی

مینوں لگدا اے کہ اج جنت دا بوہا کھل گیا
میری دھی رانی جدوں اک گھر دی رانی ہو گئی

جتھے مکی سی شروع اوتھوں کہانی ہو گئی
برف بھورا ساہ لیا تے پانی پانی ہو گئی

روگ دا دارو کریں ازلاں توں جاگن والیا
اکھ نئیں لگدی جدوں دی دھی سیانی ہو گئی

سکھ مہمان نیں بھاجڑ پاون
تسی تے دکھو گھر دے او نا

ہسے او تے رونا پیناں
اتھرو چٹی بھردے او نا

ہار کلیما جت دی پوڑی
پلے ہے تے ہردے او نا

مشکل حل پیئے کردے او نا
اجکل ڈب کے تردے او نا

ویسے سودا مہنگا نئیں جے
جین دی خاطر مردے او نا

دھی دے جمن تے دریڈے سوچیا کمی جدوں
کہن لگا کملیئے توں دھی ہی کیوں جمی، جدوں

زندگی گزرے گی کسراں باجھ تیرے ظالما
رات مینوں جاپدی اے عمر توں لمی جدوں

وکھری اک سیہان بنا
بس اپنی پہچان بنا

ربا اک مروڑی پٹ
بندے نوں انسان بنا

جبھ توں آری کڈھی او
آری نال زبان بنا

عقلے دھرتی بھاری او
اک ادھا اسمان بنا

یار کلیما ڈھڈ نہ کٹ
تھوڑی بہتی جان بنا

لگدا نئیں سی پھٹن والا
نسیا اگے جٹن والا

پھل اوہدے پیراں دی مٹی
مصرعہ نئیں سی سٹن والا

کھلّیاں سون کدوں اے دینا
لبھدا پھرناں کٹن والا

خورے کسراں توڑ گیا اے
رشتہ نئیں سی ٹٹن والا

یار کلیما بوٹے لاوو
آکھ ریہا اے پٹن والا

کروڑ سجدے تے فیر سجدے
تیری بلندی نوں ڈھیر سجدے

جے کعبے مینوں بلاویں مولا
کراں گا اوہدے چو فیر سجدے

رکوع چ ایویں لفن دی دیر اے
تے فیر لیندے نیں گھیر سجدے

آہ کربلا ول دھیان مارو
وکھاؤ اپنے دلیر سجدے

کلیم سجدے چ زیر ہو جا
گناہ نوں کردے ای زیر سجدے

ٹھڈے کھا کھا سجے اگے
انج سی ساڈے بجھے اگے

نسلاں ایویں نئیں ٹر پیاں
اک اگیا فر د جے اگے

چپاں وٹ کے بندے موئے
جیہڑے گجے گجے اگے

دولت لک کے اگدی ویکھی
ٹویا ماریاں کجے اگے

یار کلیم انج نہ اگیں
جسراں تیجے تجے اگے

کسے دی کوئی سیہان نئیں سی
جدوں وجوداں چ جان نئیں سی

جویں وی پچھیا واں گل ویاہی
میں سر سی دتا زبان نئیں سی

گیوں تے بوہا ای بھیڑ لیندا
میرے چ اپنی وی جان نئیں سی

خدا نے مظلوم نوں وسایا
تے ظالماں دا نشان نئیں سی

کلیم راہواں وی چمدے رہے آں
اوہ پر جدوں آن جان نئیں سی

بندے جنہوں ڈھگے لگے
بندہ بن کے اگے لگے

غربت نوں اج دھی رانی دے
کالے وال وی بگے لگے

اک مورت نوں پیار اے کیتا
جنہوں بھیڑا لگے، لگے

مینو ں دسو کسراں اگن
بوہڑاں ہیٹھ نیں جگے لگے

اونے ٹک نیں کرتے اتے
جنے بیڑے جھگے لگے

یار مراد نیں جیہڑے
اکھر یاد نیں جیہڑے

اک ای دکھ سہندے نیں
بے اولاد نیں جیہڑے

جاپدے نشے ورگے
روگ سواد نیں جیہڑے

اوہ وی گھر ہندے نیں؟
بے آباد نیں جیہڑے

میں فرض وانگ تری شاعری نبھائی اے
جے مڑ کے ویکھاں تے بس دشمنی کمائی اے

توں جنوں ویکھ کے خوش ایں اوہ وصل اے سوہنا
تے جیں مینوں ڈرایا اے اوہ جدائی اے

خدا دے واسطے ایہنوں نہ غلط کہہ دینا
جو مینوں کھا کے وی لڑدا اے میرا بھائی اے

فرشتہ موت دا دہلیز ملی بیٹھا اے
اجے تے یاد تری کول میں بٹھائی اے

جسراں ہر بندے نوں رونا آوندا اے
پاگل نئیں پر پاگل ہونا آوندا اے

کیہ ویلہ سی ہسدے کھیڈدے رہنے ساں
ہن تے اپنے حال تے رونا آوندا اے

صبر تے نئیں نا ایہہ اوہدی فنکاری اے
اوہنوں اپنا پیار لکونا آؤندا اے

اوہنوں تے مزدوری لبھ ای جاندی اے
جنوں اپنی میت ڈھونا آؤندا اے

اوہدی یار کلیما اوہ ای دسے گا
سانوں تے بس اک دا ہونا آؤندا اے

بٹوے وچ تصویر کدوں سی
اوہ میری جاگیر کدوں سی

وارث دی اکھ کر دتا اے
اپنی سوہنی ہیر کدوں سے

اوہنوں اوہدے کولوں کھوہیا
ہتھاں وچ لکیر کدوں سی

خورے کسراں آ ٹھکا اے
انج اوہ سدھا تیر کدوں سی

لوبھ نے کھوہ وچ دھکا دتا
اپنے ظالم ویر کدوں سی

عشق نگر دا کاما کہہ لو
اتھ کلیم امیر کدوں سی

جنگل دے قانون توں ہٹ کے
کیوں بولاں مضمون توں ہٹ کے

اک مرلے دا گھیرا ویکھو
خون کھلا اے خون توں ہٹ کے

قسمے دوجا بھار ای کوئی نئیں
تیرے گھر دے لون توں ہٹ کے

خورے کیہ کیہ کر چھڈیا اے
اوہنے کن فیکون توں ہٹ کے

دل دے پلے ہے ای کیہ اے
کلے عشق جنون توں ہٹ کے

یار کلیم جے قیدی نہیوں
قافیہ بنھ خاں نون توں ہٹ کے

اکھاں وچ حیا تلدی اے
ویکھو کیہڑے بھا تلدی اے

بھا اوتھے دا اوتھے اج وی
سر دے مل وفا تلدی اے

سرخی پوڈر نہیوں تلدے
پتر شرم حیا تلدی اے

بندہ نگھر کیوں نئیں جاندا
ایتھے جدوں انا تلدی اے

اج کلیما دس دے ایہہ وی
ساہ نئیں تلدی وا تلدی اے

میرے سر توں چار روپیئے وارے گا
مینوں جتن لئی اوہ کجھ تے ہارے گا

دن میرے پرچھاویں کولوں پچھدا اے
دس ایہہ بندہ کسراں رات گزارے گا

روندا ہویا سجن خواب اچ دسیا اے
لگدا اے ہن میнوں ڈوب کے مارے گا

اج چنھاں دیاں وگدیاں ہوئیاں لہراں تے
دسو کوئی کسراں خواب اسارے گا

مٹی، اگ ،ہوا تے پانی یار کلیم
دل دی ڈھولک اتے اج ایہہ چارے،گا

جیہڑا اپنا ناں دیندا اے
اوہ ای ماں دی چھاں دیندا اے

بندے بچے پالنے ہندے
اللہ رزق ای تاں دیندا اے

ماڑے نوں توفیقاں نیں جی
تگڑا کدوں نیاں دیندا اے

ویکھو ہیٹھلی اتے آئی
ہجر سنیہڑا کاں دیندا اے

اوہو فیر سکندر کردا
جیہڑا ماڑی تھاں دیندا اے

آس جدوں دی ٹٹی اے تے چھٹی اے
عقل جو اگے جٹی اے تے چھٹی اے

کھرے تے ڈانگاں واہیاں نیں کجھ راہیاں نے
مطلب لیک ای کٹی اے تے چھٹی اے

نس لے سجناں جتھوں تیکر نسنا ای
تینوں کھلی چھٹی اے تے چھٹی اے

قید وجود دی روح تے بھوگی جاندی سی
ساہ نے سنگھی گھٹی اے تے چھٹی اے

قسمت ویکھو ساڈے پیار دی ڈور کلیم
ادھ وچکاروں ٹٹی اے تے چھٹی اے

انج وی ہونی گھٹ تے پئی اے
جسراں مرزے جٹ تے پئی اے

آہلک مینوں ٹرن تے دیوے
منزل قسمے وٹ تے پئی اے

جد توں نکا ویر گواچا
ماں اودوں دی کھٹ تے پئی اے

تیرے روپ دی بجلی سی جو
ڈگ مرزے دے پٹ تے پئی اے

یار کلیما ہج سی ایہہ تے
حالے پچھے، سٹ تے پئی اے

جو ٹٹ گیا اے جڑن دا فیدہ
پرائی شے ول اڑن دا فیدہ

جے اوہنے چیکاں چوں عیب کڈھنے
تے فیر روڑن رڑن دا فیدہ

جے تھوڑ پوری نئیں کرنی اوہنے
تے کملیا فر تھڑن دا فیدہ

جے اوہدی راہ ای نئیں کھوٹی ہونی
تے فیر کنڈیا پڑن دا فیدہ

کلیم ویہڑہ جے گھوردا اے
تے فیر واپس مڑن دا فیدہ

محبت ایسراں سی یار منی
کہ لے توں جت گیا میں ہار منی

تیرا دھوکھا کسے نوں یاد وی نئیں
تے مینوں خبر نئیں اخبار منی

نظر نے آکھیا کچا گھڑا ای
تے اوہ دریا دے ادھ وچکار منی

دلاں دی چوریاں تے گل ہوئی
شبہ سی اک دا تے چار منی

کئی واری تے اس انکار کیتا
تے دو واری اوہ اپنا پیار منی

خدا دا شکر کر جھلے کلیما
تیری ریہتل تیرا کردار منی

اکھاں راہیں لٹ گیا اے
قبر سمجھ کے پٹ گیا اے

جھگا بھاویں اوہدے ہتھ اے
شکر اے گلما چھٹ گیا اے

جگ ٹٹدا تے سو لے آؤندا
میرا گھر ای ٹٹ گیا اے

ربا اوہدے پردے رکھیں
جیہڑا مینوں لٹ گیا اے

یار کلیما پگ اے خورے
جیہڑی پیریں سٹ گیا اے

آ گوکھوہ کے یا فر منگ منگا کے ودھیا
اوہدا رتبہ ساڈے بوہے آ کے ودھیا

صفرتوں گھٹ تے میرا مل نئیں کیتا جانا
جیہڑا ودھیا صفراں پچھے لا کے ودھیا

میں مسکین تے ککھوں ہولا بندہ ساں
میرا بھار تے قسمے دھوکھا کھا کے ودھیا

رانجھا ہیر دے ویہڑے دبے پیریں آیا
کھیڑا ہیر دے گھر ول ڈھول وجا ودھیا

یار کلیما ودھنا ڈاہڈا اوکھا کم سی
کیہ دساں میں کنے دھکے کھا کے ودھیا

ربا اک جھریٹ نہ آوے پھٹ نہ لگے
پچھلی عمرے دشمن نوں وی سٹ نہ لگے

لکھ واری میں سوچیا تارے توڑ لیاواں
ایہو کم جے توں آکھیں تے جھٹ نہ لگے

وٹ لگے تے واء تے ساہ وی رک جاندے نیں
اکھاں کسراں وساں اے جے وٹ نہ لگے

روندا نئیں دکھاں نوں پانی دیندا رہناں
میری فصل بگانی اکھ نوں گھٹ نہ لگے

اک دعا دریا دے کنڈھے پٹ نے منگی
سبھ کجھ لگے بس عاشق نوں پٹ نہ لگے

یار کلیما دھرتی بنجر ہو جانی او
واہی بیجی تے جناں چر جٹ نہ لگے

رت نچوڑ کے پچھدا اے
جوڑاں، توڑ کے پچھدا اے

منکا کنوں کہندے نیں؟
دھون مروڑ کے پچھدا اے

اندر کیوں نئیں آ یا توں
ہوڑا ہوڑ کے پچھدا اے

چھلا کس لئی دیوی دا
واپس موڑ کے پچھدا اے

اجکل میرا حال وی اوہ
اکھ سنگوڑ کے پچھدا اے

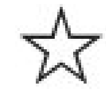
کاغذ دی بیڑی تے لدا یاداں دا
اک اک کر کے ٹوریں سدا یاداں دا

اج میں جیہڑا محل وکھاون ٹریا واں
ادھا میرا اے تے ادھا یاداں دا

کنڈ لائی تے جثا وٹھیا جانا اے
اج وی سولو سول اے گدا یاداں دا

ادھا جیون گھر دیاں فکراں کھا گئیاں
باقی جو اے ادھ پچدا ، یاداں دا

حالے تیک کلیما سانبھی بیٹھا واں
نکے جہے دل اندر تھدا یاداں دا

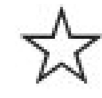
مینوں پہچان میں محبت ہاں
توں تے سفنا ایں میں حقیقت ہاں

میں تے اک ساہ وی نہ لواں ایتھے
میں تے تاں ہاں کہ میں ضرورت ہاں

مینوں کمزور کر ریہا ایں توں
جاگ سمیا میں تیری طاقت ہاں

تینوں ڈگیا پیا جو لبھیا واں
توں سمجھ لے میں تیری قسمت ہاں

بھاویں جنا وی شہنشاہ ایں توں
توں ای منگیں گا میں اجازت ہاں

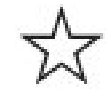
توں جنوں آکھ ریہا ایں سی بھیک دا منظر
اڈیک ویکھی او یا فراڈیک دا منظر

توں پچھ پچھا کے تے بس تہہ تے جانئیں سکناں
میں تینوں چیک وکھاواں کہ چیکدا منظر

تے اک اکھ وی تواریخ وچ نئیں دسی
جویں پیالے نے تکیا اے ڈیک دا منظر

میں چالی سال جو اس دل تے لیکاں گن دا رہیا
جی میرے دادے نے تکیا سی لیک دا منظر

کلیم تیری خطاواں اوہ چڑھ گیا گڈی
جے بھورا سر چا ہلاوندوں اڈیکدا منظر

پیار پریت تے موہ دیندا اے
ایہہ توفیقاں اوہ دیندا اے

اللہ بے پرواہ جو ہویا
ہجر دے وچ وی پوہ دیندا اے

تکیا نتیں تاں بچیا ایں توں
اوہدا روپ تے کوہ دیندا اے

کسراں بھلاں جیہڑا آوے
اوہدی گل ای چھوہ دیندا اے

دل اے اس توں کھونا پینا
منگیاں واپس اوہ دیندا اے؟

واء وچوں خشبو آندی اے
خورے کتھوں ہو آندی اے

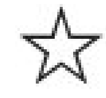
تیدے ہونٹھ تے کوسیاں ساہواں
اکھاں کھولیاں لو آندی اے

نیندر نیندر کوکی انائیں
اکھ دا بوہا ڈھو، آندی اے

اوہ وی رات دی رانی جہی اے
والاں چوں خشبو آندی اے

رڑھیا بھاویں مڑھکا ہووے
مینوں خون دی بو آندی اے

نظر نوں بھیڑا کیوں نئیں کہندے
کتھوں کتھوں ہو آندی اے

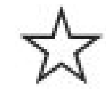
جے یکیاں توں جتیاں دکیاں تے فر بس
ہن توں جھوٹھیاں قسماں چکیاں تے فر بس

ماڑے دی تے سوکھی جان نکلدی اے
جھٹ کو رتیاں تھکاں تکھیاں تے فر بس

نیویں سٹ کے لنگھ جاوے تے خیراں نیں
جے پر اوہنے پلکاں چکیاں تے فر بس

کچی راہ تے بس نے دھوڑاں پٹیاں چا
ست سواریاں سکیاں تے فر، بس

یار کلیما جوبن رتاں ٹر گئیاں
ہن جے پیڑاں اندر لکیاں تے فر بس

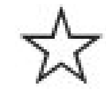
گلے تے رسی ولیچ جاوے
جے واج وچلی سنیچ جاوے

اوہ ڈانگ مارے تے بانہہ چا توڑاں
زبان کسراں پھڑیچ جاوے

تے فیر سورج تے کیہ الاہمہ
جے روز سورج کھڑپیچ جاوے

توں میرے ناں نوں ہٹا خاں پاسے
جے تیرا دھیلا وٹیچ جاوے

کلیم کٹھے وی رہ لواں گے
پیار گنڈھاں تے پیچ جاوے

ٹک، اچار تے لسی تے
رویاں خلقت ہسی تے

ساون سکا لنگھیا اے
ہن جے اکھ نہ وسی تے

جینا کنا اوکھا اے
ٹر کے ویکھو رسی تے

ہسنا اوہدی عادت اے
ایہہ نہ سمجھیں ہسی تے

جیہڑی اوہدے دل دی اے
اوس کلیم نہ دسی تے

انھا کھالا کھالن لگاں
اس لئی دیوا بالن لگاں

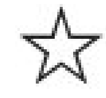
بچے زہری ہندے جاندے
مطلب سپ ای پالن لگاں

لاش تے مرچاں سٹی جاویں
کتیاں نوں تے سالن لگاں

مٹی ہون دا فیدہ چا کے
روپ داسونا ڈھالن لگاں

اندر قبر بنا کے اپنی
اپنا آپ سنبھالن لگاں

اگ کلیما سڑ جاندی اے
سورج جدوں ابالن لگاں

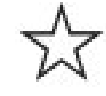
میں بھاویں آزاد وی نئیں
بلھاں تے فریاد وی نئیں

اکھاں اتے سٹی اے
وساں وال آباد وی نئیں

جہندے معنے دیندے او
میں تے اوہنوں یاد وی نئیں

سکا کنوں کہندے او
سکی تے اولاد وی نئیں

اکھاں نہراں کر دتیاں
میں بھاویں فرہاد وی نئیں

رسے نیں اکے تے نئیں نا
سکھ میرے سکے تے نئیں نا

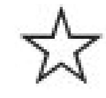
آنا جانا لگیا رہندائے
میں اتھرو ڈکے تے نئیں نا

میری پیڑ توں کسراں سمجھیں
تیرا دل نکے تے نئیں نا

منگن توں ودھ نہ دے سوہنا
وعدہ دے دھکے تے نئیں نا

ماپے رہن سلامت ربا
حج کلی مکے تے نئیں نا

خون کلیما تھکدے پیئے نیں
پیر اجے تھکے تے نئیں نا

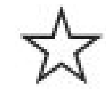
چھاں دیندے ہر رکھ دی خیر
دھرتی ماں دی ککھ دی خیر

جھڑک یتیم نوں دتی او
منگدا پھریں سکھ دی خیر

فوٹو چم کے منگ لیناں
تیرے سوہنے مکھ دی خیر

روزے وچ جو لگدی نئیں
منگنا واں اس بھکھ دی خیر

یار کلیما منگدا رہ
اوہدے دتے دکھ دی خیر

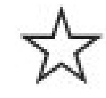
اتے ویہندیاں سی جنھاں دیاں پگاں لتھیاں
جھٹ کو بعد ای فر اوہناں دیاں دھوناں لتھیاں

خورے کیہڑا اندر کھلا دلھا پھریا
خورے کندھے اتے سی ایہہ غزلاں لتھیاں

چوراں نوں وی رزق تے اوہنے دینا سی نا
ایویں نئیں سی جیندیاں اتے راتاں لتھیاں

حال او جیہڑا بندہ بھکھ دے ہتھوں مویا
اوہدے ساتے اتے چالی دیگا لتھیاں

یار کلیما میں تے قرضے وچ ڈب جاندا
ڈھڈ نوں جندرا ماریا تے فر رقماں لتھیاں

نال توں ہندا سیں تے میں
کد بہندا ساں نیں تے میں

اپنی استغفار اے جی
توبہ، پالاں میں تے میں

قسمے بچ وی سکن واں
توں جے ساراں لیں تے میں

ڈکرے ڈکرے کر آیاں
تڑکے رکھ کے میں تے میں

میری جان اے تیرے وچ
مطلب توں جے ہیں تے میں

عشق ہویا پیار تھوڑا اے
عشق تے اختیار تھوڑا اے

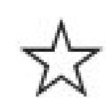
تخت نہ جان عشق تختہ اے
عشق پھلاں دا ہار تھوڑا اے

عشق چڑھیا چڑھاوے سولی تے
کنج اترے بخار تھوڑا اے

جان دے مل یار ملدا اے
ایہہ صرافہ بزار تھوڑا اے

گھاٹے وادھے تے اکھ رکھی او
ایہہ کوئی کاروبار تھوڑا اے

بچ کلیما چوفیر خطرہ ای
ایہہ شریکا اے یار تھوڑا اے

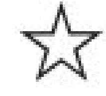
آگو پا کے لٹ پینا اے
تدے کڑی وچ گٹ پینا اے

ماڑے گھر اے لٹی جاندا
عشق وی ایسا ٹٹ پینا اے

ساون بھادوں اکھ نہ بھیویں
ڈگ کے اتھرو پھٹ پینا اے

جنوں پٹ کے مگروں لاہیا
سنیائے اگے جٹ پینا اے

ہن آرام ہاں کرنا چاہندا
مینوں رج کے کٹ، پینا اے

اپنا آپ بھلا دینا واں
خود نوں انج سزا دینا واں

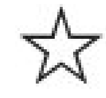
توں گڈی دی گل کرنا ایں
میں تے رنگ اڈا دینا واں

چپا پکھواں دے کم آوے
ادھ چوں ادھ بچا دینا واں

مرشد بلھا خوش ہندا اے
بندے جدوں نچا دینا واں

ویہواں سال اے اپنا حصہ
میں کتیاں نوں پا دینا واں

کول کلیما ہے ای کیہ اے
میں تے صرف دعا دینا واں

توں بھاویں میری وفا بھلا دے
بھلا جے سکیں بھلا، بھلا دے

خدا نے دتا سو روپ اپنا
خدا دی قسمے خدا بھلا دے

دعا بھلے دی کرن دے ویلے
جے یاد آوے دعا بھلا دے

ایہہ عشق جادو جے سر چڑھے تے
گھڑی چ ماپے بھرا بھلا دے

گھڑی کو سجناں دے وانگ بہہ نا
گھڑی کو دتا، لیا بھلا دے